

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร: เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาบริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.2 เพื่อประเมินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในประเทศไทยและ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.3 เพื่อศึกษาการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรขององค์กร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.4 เพื่อศึกษาระดับปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2.5 เพื่อวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ผู้วิจัยได้กำหนดการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ได้แก่ 1) บริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม 2) การประเมิน การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม 3) การส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรขององค์กรหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม 4) ปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และ 5) เปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ดังนี้

1. บริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ศึกษาบริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในด้านข้อมูลทั่วไป และข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 สภาพข้อมูลทั่วไป การศึกษาข้อมูลทั่วไป ผู้วิจัยได้กำหนดศึกษาใน 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และกลุ่มนักท่องเที่ยว โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1.1 ข้อมูลของกลุ่มเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การศึกษาข้อมูลของเกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผู้วิจัยได้ศึกษาพื้นฐานส่วนบุคคลของเกษตรกร ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และ ปัจจัยทางด้านสังคม ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1 และ ตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ข้อมูลทั่วไป	เกษตรกรในประเทศไทย (n=81) จำนวน (%)	เกษตรกรในประเทศ เวียดนาม (n=15) จำนวน (%)
1. เพศ		
- ชาย	38 (46.9)	9 (60.0)
- หญิง	43 (53.1)	6 (40.0)
2. ระดับการศึกษา		
- ชั้นประถมศึกษา	11 (13.5)	2 (13.3)
- ชั้นมัธยมศึกษา	17 (21.0)	5 (33.3)
- อนุปริญญา/ปวส.	19 (23.5)	4 (26.7)
- ปริญญาตรี	32 (39.5)	4 (26.7)
- ปริญญาตรีขึ้นไป	2 (2.5)	0 (0.0)
3. การประกอบอาชีพการเกษตรของครอบครัว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- ทำนา	4 (4.9)	8 (53.3)
- ทำสวนผลไม้	35 (43.2)	13 (86.7)
- ทำสวนไม้ดอก/ไม้ประดับ	12 (14.8)	7 (46.7)
- ปลูกพืชผัก	18 (22.2)	8 (53.3)
- แปรรูปผลผลิตเกษตร	20 (24.7)	8 (53.3)
- เลี้ยงสัตว์	25 (30.9)	10 (66.7)
4. การประกอบอาชีพที่ไม่ใช่การเกษตรของครอบครัว (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- รับราชการ	13 (16.0)	0 (0.0)
- พนักงานรัฐวิสาหกิจ	1 (1.2)	0 (0.0)
- ค้าขาย	39 (48.1)	15 (100.0)
- รับจ้าง	16 (19.8)	0 (0.0)
- อื่น ๆ ได้แก่ พนักงานเอกชน	8 (9.9)	0 (0.0)
5. แหล่งเงินทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- เงินส่วนตัว/ครอบครัว	77 (95.1)	15 (100.0)
- เพื่อนบ้าน	2 (2.5)	5 (33.3)
- สหกรณ์	6 (7.4)	0 (0.0)
- ธนาคาร	14 (17.3)	2 (13.3)
6. สมาชิกสถาบันเกษตรกร		
- ไม่ได้เป็น	18 (22.2)	6 (40.0)
- เป็นสมาชิก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	63 (77.8)	9 (60.0)
- กลุ่มเกษตรกร	53 (65.4)	5 (33.3)
- สหกรณ์การเกษตร	14 (17.3)	2 (13.3)
- กลุ่มออมทรัพย์	8 (9.9)	2 (13.3)

จากตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของของเกษตรกร พบว่า เกษตรกร หรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเกษตรกรในประเทศไทย และ เกษตรกรในประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มี ดังนี้

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่าเกษตรกร ร้อยละ 53.1 เป็นเพศชาย และร้อยละ 46.9 เป็นเพศหญิง ระดับการศึกษา ร้อยละ 39.5 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 23.5 ระดับอนุปริญญาหรือปวส. ร้อยละ 21.0 ชั้นมัธยมศึกษา ร้อยละ 13.6 ชั้นประถมศึกษา และ ร้อยละ 2.5 ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ตามลำดับ มีการประกอบอาชีพการเกษตรของครอบครัว พบว่า ร้อยละ 43.2 ทำสวนผลไม้ ร้อยละ 3.09 เลี้ยงสัตว์ ร้อยละ 24.7 แปรรูปผลผลิตเกษตร ร้อยละ 22.2 ปลูกพืชผัก ร้อยละ 14.8 ทำสวนไม้ดอก/ไม้ประดับ และร้อยละ 4.9 ทำนา ตามลำดับ การประกอบอาชีพที่ไม่ใช่การเกษตรของครอบครัว พบว่า ร้อยละ 48.1 ค้าขาย ร้อยละ 19.8 รับจ้าง ร้อยละ 16.0 รับราชการ ร้อยละ 9.9 เป็นพนักงานเอกชน และร้อยละ 1.2 เป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ ตามลำดับ แหล่งเงินทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 95.1 เป็นเงินทุนส่วนตัว/ครอบครัว ร้อย ละ 17.3 เป็นเงินทุนจากธนาคาร ร้อยละ 7.4 เงินทุนจากสหกรณ์ ร้อยละ 5.0 เงินทุนจากแหล่งอื่นๆ และร้อยละ 2.5 เงินทุนจากเพื่อนบ้าน ตามลำดับ เกษตรกรเป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกร ร้อยละ 77.8 โดยร้อยละ 65.4 เป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร ร้อยละ 17.3 เป็นสมาชิกกลุ่มสหกรณ์การเกษตร และร้อยละ 9.9 เป็นสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่า เกษตรกร ร้อยละ 60.0 เป็น เพศชาย และร้อยละ 40.0 เป็นเพศหญิง มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา ร้อยละ 26.7 ปริญญาตรี และอนุปริญญา/ปวส. และร้อยละ 13.3 ชั้นประถมศึกษา ตามลำดับ การประกอบอาชีพการเกษตร ของครอบครัว ส่วนใหญ่ ร้อยละ 86.7 ทำสวนผลไม้ ร้อยละ 66.7 เลี้ยงสัตว์ ร้อยละ 53.3 ทำนา แปรรูปผลผลิตเกษตรและปลูกพืชผัก และ ร้อยละ 46.7 ทำสวนไม้ดอก/ไม้ประดับ ตามลำดับ การ ประกอบอาชีพที่ไม่ใช่การเกษตรของครอบครัว พบว่าทั้งหมดร้อยละ 100.0 ประกอบอาชีพค้าขาย แหล่งเงินทุนในการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 100.0 เงินทุนส่วนตัว/ครอบครัว ร้อยละ 33.3 เงินทุนจากเพื่อนบ้าน และร้อยละ 13.3 เงินทุนจากธนาคาร ตามลำดับ เกษตรกรเวียดนาม เป็น สมาชิกสถาบันเกษตรกร ร้อยละ 60.0 โดยร้อยละ 33.3 เป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร ร้อยละ 13.3 เป็น สมาชิกกลุ่มสหกรณ์การเกษตรและสมาชิกกลุ่มออมทรัพย์

ตารางที่ 4.2 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรของประเทศไทย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ข้อมูลทั่วไป	เกษตรกรในประเทศไทย (n=81)	เกษตรกรในประเทศ เวียดนาม (n=15)
อายุ (ปี)		
ค่าต่ำสุด	20 ปี	28 ปี
ค่าสูงสุด	70 ปี	55 ปี
ค่าเฉลี่ย	47.58 ปี	41.87 ปี
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11.275	8.94
ประสบการณ์ในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
ค่าต่ำสุด	1 ปี	2 ปี
ค่าสูงสุด	17 ปี	7 ปี
ค่าเฉลี่ย	5.23 ปี	4.23 ปี
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	3.218	1.787
รายได้จากอาชีพการเกษตรต่อปี		
ค่าต่ำสุด	8,000 บาท	400,000บาท
ค่าสูงสุด	7,000,000 บาท	2,000,000 บาท
ค่าเฉลี่ย	400,790.12 บาท	971,428.57 บาท
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	881,137.99	725,061.573
รายจ่ายจากอาชีพการเกษตรต่อปี		
ค่าต่ำสุด	3,000 บาท	250,000 บาท
ค่าสูงสุด	4,000,000 บาท	800,000 บาท
ค่าเฉลี่ย	216,666.67 บาท	478,571.43 บ.
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	510,432.929	246,402.690
รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อปี		
ค่าต่ำสุด	2,000 บาท	30,000บ.
ค่าสูงสุด	3,000,000 บาท	500,000 บ.
ค่าเฉลี่ย	210,049.38 บาท	280,000 บ.
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	511,640.105	192,786.583
รายจ่ายจากการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อปี		
ค่าต่ำสุด	3,000 บาท	200,000 บาท
ค่าสูงสุด	2,500,000 บาท	1,500,000 บาท
ค่าเฉลี่ย	130,913.58 บาท	600,000.0 บาท
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	362,039.576	616,441.400
จำนวนสมาชิกในครัวเรือน (คน)		
ค่าต่ำสุด	1 คน	2 คน
ค่าสูงสุด	11 คน	7 คน
ค่าเฉลี่ย	4.15 คน	3.85 คน
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.606	1.676
จำนวนแรงงานภายในครอบครัว		
ค่าต่ำสุด	1 คน	2 คน
ค่าสูงสุด	10 คน	7 คน
ค่าเฉลี่ย	2.52 คน	3.38 คน
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.911	1.609

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	เกษตรกรในประเทศไทย (n=81)	เกษตรกรในประเทศ เวียดนาม (n=15)
- แรงงานภายนอกครอบครัว		
ค่าต่ำสุด	1 คน	1 คน
ค่าสูงสุด	10 คน	20 คน
ค่าเฉลี่ย	2.11 คน	9.46 คน
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.864	9.015
- ค่าแรง (บาท/เดือน/คน)		
ค่าต่ำสุด	250 บาท	4,500 บาท
ค่าสูงสุด	15,000 บาท	9,000 บาท
ค่าเฉลี่ย	3,305.56 บาท	5,192.31 บาท
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	4,552.321	4,441.933

จากตารางที่ 4.2 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเกษตรกรในประเทศไทย และเกษตรกรในประเทศเวียดนาม มีผลการวิเคราะห์ข้อมูล มี ดังนี้

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่าเกษตรกร มีอายุเฉลี่ย 47.58 ปี และมีอายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 70 ปี มีประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 5.23 ปี ต่ำสุด 1 ปี สูงสุด 17 ปี รายได้เฉลี่ยในการประกอบอาชีพการเกษตรต่อปี 400,790.12 บาท ต่ำสุด 8,000 บาท สูงสุด 7,000,000 บาท รายจ่ายเฉลี่ยในการประกอบอาชีพการเกษตรต่อปี 216,666.67 บาท มีรายจ่ายต่ำสุด = 3,000 บาท รายจ่ายสูงสุด = 4,000,000 บาท รายได้เฉลี่ยในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อปี 210,049.38 บาท รายได้ต่ำสุด 2,000 บาท รายได้สูงสุด 3,000,000 บาท มีรายจ่ายเฉลี่ยในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อปี 130,913.58 บาท รายจ่ายต่ำสุด 3,000 บาท รายจ่ายสูงสุด 2,500,000 บาท มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.15 คน ต่ำสุด 1 คน สูงสุด 11 คน แรงงานในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตรแบ่งเป็น แรงงานในครัวเรือนเฉลี่ย 2.52 คน ต่ำสุด 1 คน สูงสุด 10 คน จ้างแรงงานภายนอกครอบครัวเฉลี่ย 2.11 คน ต่ำสุด 1 คน สูงสุด 10 คน โดยค่าจ่ายค่าจ้างแรงงานเฉลี่ยต่อเดือนต่อคน 3,305.56 บาท ต่ำสุด 250 บาท สูงสุด 15,000 บาท

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม พบว่าเกษตรกร มีอายุเฉลี่ย 41.87 ปี มีอายุต่ำสุด 28 ปี สูงสุด 55 ปี มีประสบการณ์เฉลี่ยในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร 4.23 ปี ต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 7 ปี มีรายได้เฉลี่ยในการประกอบอาชีพการเกษตรต่อปี 971,428.57 บาท ต่ำสุด 400,000 บาท สูงสุด 2,000,000 บาท มีรายจ่ายเฉลี่ยในการประกอบอาชีพการเกษตรต่อปี 478,571.43 บาท รายจ่ายต่ำสุด 250,000 บาท รายจ่ายสูงสุด 800,000 บาท รายได้เฉลี่ยในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อปี 280,000 บาท ต่ำสุด 30,000 บาท สูงสุด 500,000 บาท มีรายจ่ายเฉลี่ยในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่อปี

600,000.0 บาท ต่ำสุด 200,000 บาท สูงสุด 1,500,000 บาท มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 3.85 คน ต่ำสุด 2 คน สูงสุด 7 คน จำนวนแรงงานในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีแรงงานภายในครัวเรือนเฉลี่ย 3.38 คน ต่ำสุด 2 คน สูงสุด 7 คน จ้างแรงงานภายนอกครอบครัวเฉลี่ย 9.46 คน ต่ำสุด 1 คน สูงสุด 20 คน โดยมีค่าแรงเฉลี่ยต่อเดือนต่อคน 5,192.31 บาท ต่ำสุด 4,500 บาท สูงสุด 9,000 บาท

1.1.2 ข้อมูลของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การศึกษาข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้วิจัยได้ศึกษาประเด็นต่างๆ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การประกอบอาชีพ และระดับหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดในตารางที่ 4.3 และ 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลสำคัญของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ข้อมูล	เกษตรกรในประเทศไทย	เกษตรกรในประเทศ
	(n=78) จำนวน (%)	เวียดนาม (n=15) จำนวน (%)
1. เพศ		
- ชาย	32 (41.0)	5 (33.3)
- หญิง	46 (59.0)	10 (66.7)
2. ระดับการศึกษา		
-ไม่ได้เรียนหนังสือ	2 (2.6)	0 (0.0)
-ชั้นมัธยมศึกษา	6 (7.7)	10 (66.7)
-อนุปริญญา/ปวส.	2 (2.6)	5 (33.3)
-ปริญญาตรี	47 (60.3)	0 (0.0)
-ปริญญาตรีขึ้นไป	21 (26.8)	0 (0.0)
3. การประกอบอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
-เกษตรกร	11 (14.1)	12 (80.0)
-รับราชการ	50 (64.1)	2 (13.3)
-ธุรกิจส่วนตัว	12 (15.4)	13 (86.7)
4. ระดับหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน		
- ระดับท้องถิ่น	34 (43.6)	7 (46.7)
- ระดับอำเภอ/จังหวัด	39 (50.0)	8 (53.3)
- ระดับประเทศ (รัฐบาล)	5 (6.4)	0 (0.0)

ตารางที่ 4.4 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ข้อมูลทั่วไป	เกษตรกรในประเทศไทย (n=78)	เกษตรกรในประเทศ เวียดนาม (n=15)
1. อายุ (ปี)		
ค่าต่ำสุด	20 ปี	26 ปี
ค่าสูงสุด	60 ปี	51 ปี
ค่าเฉลี่ย	41.19 ปี	39.33 ปี
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	10.185	7.934
2. ประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
ค่าต่ำสุด	1 ปี	2 ปี
ค่าสูงสุด	34 ปี	12 ปี
ค่าเฉลี่ย	5.85 ปี	6.00 ปี
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	4.432	2.828

จากตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และตารางที่ 4.4 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศไทยและประเทศเวียดนาม พบว่า

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศไทย ร้อยละ 59.0 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 41.0 เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 41.19 ปี ต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 60 ปี ระดับการศึกษา ร้อยละ 60.3 มีการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 26.8 ปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 7.7 ชั้นมัธยมศึกษา และร้อยละ 2.6 ไม่ได้เรียนหนังสือและระดับอนุปริญญา/ปวส.ตามลำดับ ประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 5.85 ปี ต่ำสุด 1 ปี สูงสุด 34 ปี การประกอบอาชีพ ร้อยละ 64.1 รับราชการ ร้อยละ 15.4 ธุรกิจส่วนตัว และร้อยละ 14.1 ประกอบอาชีพเกษตรกร ระดับหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน ร้อยละ 50.0 ระดับอำเภอ/จังหวัด ร้อยละ 43.6 ระดับท้องถิ่นและร้อยละ 6.4 ระดับประเทศ (รัฐบาล)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศเวียดนาม ร้อยละ 66.7 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 33.3 เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 39.33 ปี ต่ำสุด 26 ปี สูงสุด 51 ปี ระดับการศึกษา ร้อยละ 66.7 ชั้นมัธยมศึกษา และร้อยละ 33.3 ระดับอนุปริญญา/ปวส. ประสบการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเฉลี่ย 6.00 ปี ต่ำสุด 2 ปี สูงสุด 12 ปี การประกอบอาชีพ ร้อยละ 86.7 ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 80.0 รับราชการ และร้อยละ 14.1 รับราชการ ระดับหน่วยงานที่ปฏิบัติงาน ร้อยละ 53.3 ระดับอำเภอ/จังหวัด และร้อยละ 46.7 ระดับท้องถิ่น

1.1.3 ข้อมูลของกลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยม

เวียดนาม

การศึกษาปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคลของกลุ่มนักท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 64 ราย และประเทศเวียดนาม จำนวน 15 ราย ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส การประกอบอาชีพ รายได้ต่อเดือน จำนวนผู้ร่วมเดินทาง จำนวนในการเดินทางมาท่องเที่ยว ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว การได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และแรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีรายละเอียดตามตารางที่ 4.5 และ 4.6 ดังนี้

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละข้อมูลของนักท่องเที่ยวของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล	นักท่องเที่ยว จำนวน (%)	
	ประเทศไทย (n = 64)	ประเทศเวียดนาม (n = 15)
1. ระดับการศึกษา		
- ชั้นประถมศึกษา	2 (2.4)	3 (20.0)
- ชั้นมัธยมศึกษา	9 (11.0)	3 (20.0)
- อนุปริญญา/ปวส.	12 (14.6)	6 (40.0)
- ปริญญาตรี	25 (30.5)	3 (20.0)
- ปริญญาตรีขึ้นไป	16 (19.5)	0 (0.0)
2. สถานภาพสมรส		
- โสด	20 (24.4)	3 (20.0)
- สมรส	40 (48.8)	12 (80.0)
- หม้าย/หย่า/ร้าง	4 (4.8)	0 (0.0)
3. การประกอบอาชีพ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- เกษตรกร	12 (14.6)	3 (20.0)
- รับราชการ	16 (19.5)	0 (0.0)
- พนักงานรัฐวิสาหกิจ	9 (11.0)	3 (20.0)
- ธุรกิจส่วนตัว	20 (24.4)	3 (20.0)
- นักศึกษา/นักเรียน	2 (2.4)	0 (0.0)
- ไม่ได้ทำงาน	2 (2.4)	0 (0.0)
- พนักงานเอกชน	11 (13.4)	6 (40.0)
4. ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว		
- วางแผนเอง	35 (42.7)	9 (60.0)
- ซื้อแพคเกจทัวร์	0 (0.0)	3 (20.0)
- ท่องเที่ยวแบบกลุ่ม	13 (15.9)	3 (20.0)
- ศึกษาดูงาน	14 (17.1)	0 (0.0)
- อื่นๆ เช่น ครอบครัว	2 (2.3)	0 (0.0)

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล	นักท่องเที่ยว จำนวน (%)	
	ประเทศไทย (n = 64)	ประเทศเวียดนาม (n = 15)
5. การได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- อินเทอร์เน็ต	37 (45.1)	15 (100.0)
- ญาติ พี่น้อง เพื่อน	27 (32.9)	12 (80.0)
- สื่อ เช่น โทรทัศน์ แผ่นพับ	16 (19.5)	15 (100.0)
- บริษัทนำเที่ยว	2 (2.4)	3 (20.0)
- สำนักงานท่องเที่ยว	1 (1.2)	3 (20.0)
- อื่นๆ	8 (9.8)	0 (0.0)
6. เหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- ธรรมชาติที่สวยงาม	31 (37.8)	15 (100.0)
- สวนผลไม้	33 (40.2)	12 (80.0)
- สวนดอกไม้	6 (7.3)	12 (80.0)
- วัฒนธรรมท้องถิ่น	16 (19.5)	9 (60.0)
- ผลผลิตการเกษตร	25 (30.5)	15 (100.0)
- อาหารพื้นเมือง	15 (18.3)	15 (100.0)
- สวนสมุนไพร/ผัก	8 (9.8)	6 (40.0)
- ฟาร์ม/สวนเกษตร	17 (20.7)	12 (80.0)
- ผลผลิตเกษตรแปรรูป	19 (23.2)	12 (80.0)
- เทศกาลเกษตร	3 (3.7)	6 (40.0)
- ทัศนกรรม	1 (1.2)	3 (20.0)
- ฟาร์มปศุสัตว์/ประมง	5 (6.1)	6 (40.0)
- พักค้างในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3 (3.7)	9 (60.0)
7. แรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- ต้องการหลีกเลี่ยงกิจกรรมในชีวิตประจำวัน	19 (23.2)	15 (100.0)
- ต้องการพักผ่อน ผ่อนคลายความเครียด	37 (45.1)	15 (100.0)
- ต้องการส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น	12 (14.6)	9 (60.0)
- ต้องการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเกษตร	20 (24.4)	15 (100.0)
- ต้องการพบกับผู้ที่มีความคล้ายคลึงกัน	6 (7.3)	9 (60.0)
- การหาประสบการณ์ด้านการเกษตร	21 (25.6)	15 (100.0)
- การเพิ่มระดับความสามารถด้านการเกษตร	23 (28.0)	9 (60.0)
- การใช้เวลากับสมาชิกในครอบครัว	23 (28.0)	12 (80.0)
- อื่นๆ ได้แก่ ตามอัธยาศัย	3 (3.7)	0 (0.0)

ตารางที่ 4.6 ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ข้อมูลทั่วไป	เกษตรกรในประเทศไทย (n=78)	เกษตรกรในประเทศ เวียดนาม (n=15)
1. อายุ (ปี)		
ค่าต่ำสุด	20 ปี	28 ปี
ค่าสูงสุด	67 ปี	67 ปี
ค่าเฉลี่ย	40.19 ปี	44.80 ปี
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11.393	13.311
2. รายได้ต่อเดือน		
ค่าต่ำสุด	5,000 บาท	9,000 บาท
ค่าสูงสุด	100,000 บาท	20,000 บาท
ค่าเฉลี่ย	29,132.83 บาท	17,400.0 บาท
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	18,748.957	4,420.730
3. จำนวนผู้ร่วมเดินทาง (คน)		
ค่าต่ำสุด	1 คน	3 คน
ค่าสูงสุด	50 คน	6 คน
ค่าเฉลี่ย	8.22 คน	3.80 คน
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11.251	1.207
4. จำนวนในการเดินทางมาท่องเที่ยว (วัน)		
ค่าต่ำสุด	1 วัน	1 วัน
ค่าสูงสุด	7 วัน	2 วัน
ค่าเฉลี่ย	2.03 วัน	1.60 วัน
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	11.393	0.507

จากตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละข้อมูลของนักท่องเที่ยว และค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวประกอบด้วย 2 กลุ่มคือ กลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศไทย และกลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

กลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศไทย พบว่า ร้อยละ 45.1 นักท่องเที่ยวเป็นเพศหญิง และร้อยละ 32.9 มีอายุต่ำสุด 20 ปี สูงสุด 67 ปี อายุเฉลี่ย 40.19 ปี ระดับการศึกษา ร้อยละ 30.5 ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 19.5 การศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป ร้อยละ 14.6 การศึกษาอนุปริญญา/ปวส. ร้อยละ 11.0 การศึกษาชั้นมัธยมศึกษา และร้อยละ 2.4 การศึกษาชั้นประถมศึกษา สถานภาพสมรส ร้อยละ 48.8 สถานภาพสมรส ร้อยละ 24.4 สถานภาพโสด และร้อยละ 4.8 สถานภาพหม้าย/หย่า/ร้าง การประกอบอาชีพ ร้อยละ 24.4 ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 19.5 รับราชการ ร้อยละ 14.6 เกษตรกร ร้อยละ 13.4 พนักงานเอกชน ร้อยละ 11.0 พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 2.4 นักศึกษา/นักเรียน ไม่ได้ทำงาน มีรายได้ต่อเดือน ต่ำสุด 5,000 บาท สูงสุด 100,000 บาท รายได้เฉลี่ย 29,132.83 บาท มีจำนวนผู้ร่วมเดินทาง ต่ำสุด 1 คน สูงสุด 50 คน เฉลี่ย 8.22 คน มีจำนวนวันในการเดินทางมาท่องเที่ยว ต่ำสุด 1 วัน สูงสุด 7 วัน เฉลี่ย 2.03 วัน ลักษณะการวาง

แผนการท่องเที่ยว ร้อยละ 42.7 วางแผนเอง ร้อยละ 17.1 ศึกษาดูงาน ร้อยละ 15.9 ท่องเที่ยวแบบกลุ่ม และร้อยละ 2.4 อื่นๆ เช่น ครอบครัว การได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 45.1 อินเทอร์เน็ต ร้อยละ 32.9 ญาติ พี่น้อง เพื่อน ร้อยละ 19.5 สื่อ เช่น โทรทัศน์ แผ่นพับ ร้อยละ 9.8 อื่นๆ ร้อยละ 2.4 บริษัทนำเที่ยว ร้อยละ 1.2 สำนักงานท่องเที่ยว เหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 40.2 สวนผลไม้ รองลงมา ร้อยละ 37.8 ธรรมชาติที่สวยงาม ร้อยละ 30.5 ผลผลิตการเกษตรและอาหารพื้นเมือง ร้อยละ 23.2 ผลผลิตเกษตรแปรรูป ร้อยละ 19.5 วัฒนธรรมท้องถิ่น ร้อยละ 18.3 สวนสมุนไพร/ผัก ร้อยละ 9.8 ฟาร์ม/สวนเกษตร ร้อยละ 7.3 สวนดอกไม้ ร้อยละ 6.1 ฟาร์มปศุสัตว์/ประมง ร้อยละ 3.7 เทศกาลเกษตร พักค้างในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และร้อยละ 1.2 หัตถกรรม ตามลำดับ และมีแรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 45.1 ต้องการพักผ่อน ผ่อนคลายความเครียด รองลงมา ร้อยละ 28.0 การเพิ่มระดับความสามารถด้านการเกษตร การใช้เวลากับสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 25.6 การหาประสบการณ์ด้านการเกษตร ร้อยละ 23.2 ต้องการหลีกเลี่ยงจากกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ร้อยละ 24.4 ต้องการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเกษตร ร้อยละ 14.6 ต้องการส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ร้อยละ 7.3 ต้องการพบกับผู้ที่มีความคล้ายคลึงกัน และร้อยละ 3.7 อื่นๆ ตามลำดับ

กลุ่มนักท่องเที่ยวของประเทศเวียดนาม พบว่า ร้อยละ 60.0 นักท่องเที่ยวเป็นเพศหญิง และร้อยละ 40.0 มีอายุต่ำสุด 28 ปี สูงสุด 67 ปี อายุเฉลี่ย 44.80 ปี ระดับการศึกษา ร้อยละ 40.0 การศึกษาอนุปริญญา/ปวส ร้อยละ 20.0 ระดับการศึกษาปริญญาตรี การศึกษาชั้นมัธยมศึกษา การศึกษาชั้นประถมศึกษา สถานภาพสมรส ร้อยละ 80.0 สถานภาพสมรส และร้อยละ 20.0 สถานภาพโสด การประกอบอาชีพ ร้อยละ 40.0 พนักงานเอกชน ร้อยละ 20.0 ธุรกิจส่วนตัว อาชีพเกษตรกร และเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ รายได้ต่อเดือน ต่ำสุด 9,000 บาท สูงสุด 20,000 บาท รายได้เฉลี่ย 17,400.0 บาท จำนวนผู้ร่วมเดินทาง ต่ำสุด 3 คน สูงสุด 6 คน เฉลี่ย 3.80 คน จำนวนวันในการเดินทางมาท่องเที่ยว ต่ำสุด 1 วัน สูงสุด 2 วัน เฉลี่ย 1.60 วัน ลักษณะการวางแผนการท่องเที่ยว ร้อยละ 60.0 วางแผนเอง ร้อยละ 20.0 ซื้อแพคเกจทัวร์ และท่องเที่ยวแบบกลุ่ม การได้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 100.0 อินเทอร์เน็ต และสื่อ เช่น โทรทัศน์ แผ่นพับ ร้อยละ 80.0 ข้อมูลจาก ญาติ พี่น้อง เพื่อน ร้อยละ 20.0 บริษัทนำเที่ยวและสำนักงานท่องเที่ยว ตามลำดับ เหตุผลการเดินทางมาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 100.0 ธรรมชาติที่สวยงาม ผลผลิตการเกษตรและอาหารพื้นเมือง รองลงมา ร้อยละ 80.0 สวนผลไม้ สวนดอกไม้ ฟาร์ม/สวนเกษตร และผลผลิตเกษตรแปรรูป ร้อยละ 60.0 วัฒนธรรมท้องถิ่น และพักค้างในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 40.0 สวนสมุนไพร/ผัก เทศกาลเกษตร ฟาร์มปศุสัตว์/ประมง และร้อยละ 20.0 หัตถกรรมตามลำดับ และมีแรงจูงใจในการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 100.0 ต้องการหลีกเลี่ยงจากกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ต้องการพักผ่อน ผ่อนคลายความเครียด ต้องการอยู่ในสภาพแวดล้อมทางการเกษตร และการหาประสบการณ์ด้านการเกษตร รองลงมา ร้อยละ 80.0 การใช้เวลากับสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 60.0 การเพิ่มระดับความสามารถด้านการเกษตร ต้องการส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น และต้องการพบกับผู้ที่มีความคล้ายคลึงกัน ตามลำดับ

1.2 ข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประกอบด้วย สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร จุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ขนาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร รูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร การเปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจากหน่วยงาน ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังรายละเอียดในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว	เกษตรกรในประเทศไทย (n=81) จำนวน (%)	เกษตรกรในประเทศ เวียดนาม (n=15) จำนวน (%)
1. สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
- แหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ	23 (28.4)	8 (53.4)
- แหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้น	13 (16.0)	2 (13.3)
- แหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานธรรมชาติและสร้างขึ้น	43 (53.1)	5 (33.3)
- อื่นๆ	2 (2.5)	0 (0.0)
2. จุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร	61 (75.3)	13 (86.7)
- ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมีคุณภาพดี	47 (58.0)	9 (60.0)
- มีความพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว	40 (49.4)	2 (13.3)
- แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติสวยงาม	27 (33.3)	6 (40.0)
- มีวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ดี	18 (22.2)	7 (46.7)
- มีบุคคลที่มีชื่อเสียง	20 (24.7)	0 (0.0)
3. ขนาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ไร่)		
ค่าต่ำสุด	1 ไร่	2 ไร่
ค่าสูงสุด	800 ไร่	62 ไร่
ค่าเฉลี่ย	19.67 ไร่	24.85 ไร่
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	91.074	25.673
4. รูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
- เจ้าของคนเดียว	41 (50.6)	13 (86.7)
- แบบกลุ่ม	39 (48.1)	2 (13.3)

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว	เกษตรกรในประเทศไทย	เกษตรกรในประเทศ
	(n=81) จำนวน (%)	เวียดนาม (n=15) จำนวน (%)
5. ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
- เข้าชมพื้นที่การเกษตร	48 (59.3)	14 (93.3)
- มีกิจกรรมพืชนบ้านระยะสั้น	5 (6.2)	13 (86.7)
- มีที่พักแรมในหมู่บ้าน	10 (12.3)	8 (53.3)
- มีกิจกรรมให้ความรู้ด้านการเกษตร	44 (54.3)	10 (66.7)
- มีบริการอาหารและเครื่องดื่ม	30 (37.0)	12 (80.0)
- มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรหรือผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร	32 (39.5)	12 (80.0)
- อื่นๆ	4 (4.9)	0 (0.0)
6. การเปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
- เปิดบริการตลอดทั้งปี	42 (51.9)	11 (73.3)
- เปิดบริการเฉพาะฤดูกาล	25 (30.9)	4 (26.7)
7. การได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจากหน่วยงาน		
- ไม่ได้รับการสนับสนุน	26 (32.1)	10 (66.7)
- หน่วยงานรัฐบาล	40 (49.4)	5 (33.3)
- เอกชน	2 (2.5)	0 (0.0)

จากตารางที่ 4.7 ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของกลุ่มเกษตรกรของประเทศไทย และเกษตรกรของประเทศเวียดนาม มีลักษณะ ดังนี้

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย ร้อยละ 53.1 เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานธรรมชาติและสร้างขึ้น ร้อยละ 28.4 เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ ร้อยละ 16.0 เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้น และร้อยละ 2.5 เป็นรูปแบบอื่นๆ โดย จุดเด่นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 75.3 เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร ร้อยละ 58.0 ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมีคุณภาพดี ร้อยละ 49.4 มีความพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ร้อยละ 33.3 เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติสวยงาม ร้อยละ 24.7 มีบุคคลที่มีชื่อเสียง และร้อยละ 22.2 มีวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ดี ตามลำดับ ขนาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ต่ำสุด = 1 ไร่ สูงสุด = 800 ไร่ มีขนาดพื้นที่เฉลี่ย = 19.67 ไร่ รูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 50.6 อยู่ในรูปแบบเจ้าของคนเดียว และร้อยละ 48.1 อยู่ในรูปแบบกลุ่ม ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า ร้อยละ 59.3 ให้เข้าชมพื้นที่การเกษตร ร้อยละ 54.3 มีกิจกรรมให้ความรู้ด้านการเกษตร ร้อยละ 39.5 มีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ร้อยละ 37.0 มีบริการอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ 12.3 มีที่พักแรมในหมู่บ้าน และร้อยละ 6.2 มีกิจกรรมพืชนบ้านระยะสั้น เช่น การนั่งเกวียน ตามลำดับ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 51.9 เปิดบริการตลอดทั้งปี ร้อยละ 30.9 เปิด

บริการเฉพาะฤดูกาล โดยได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 49.4 จากหน่วยงานรัฐบาล ร้อยละ 32.1 หน่วยงานเอกชน ส่วนร้อยละ 32.1 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานใดๆ

สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่าร้อยละ 53.4 เป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ ร้อยละ 33.3 แหล่งท่องเที่ยวแบบผสมผสานธรรมชาติและสร้างขึ้น และร้อยละ 13.3 เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้น จุดเด่นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 86.7 เป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร ร้อยละ 60.0 ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมีคุณภาพดี ร้อยละ 46.7 มีวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ดี ร้อยละ 40.0 แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติสวยงาม และร้อยละ 13.3 มีความพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ตามลำดับ ขนาดพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ต่ำสุด 2 ไร่ สูงสุด 62 ไร่ โดยมีขนาดพื้นที่เฉลี่ย 24.85 ไร่ รูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 86.7 เป็นรูปแบบเจ้าของคนเดียว และร้อยละ 13.3 เป็นรูปแบบกลุ่ม มีลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 93.3 ให้เข้าชมพื้นที่การเกษตร ร้อยละ 86.7 มีกิจกรรมพื้นบ้านระยะสั้น ร้อยละ 80.0 มีบริการอาหารและเครื่องดื่มและมีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ร้อยละ 66.7 มีกิจกรรมให้ความรู้ด้านการเกษตร และร้อยละ 53.3 มีที่พักแรมในหมู่บ้าน แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรเปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 73.3 เปิดบริการตลอดทั้งปี ร้อยละ 26.7 เปิดบริการเฉพาะฤดูกาล โดยได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ส่วนใหญ่ร้อยละ 66.7 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานใดๆ และร้อยละ 33.3 ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐบาล

2. การประเมินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยกำหนดเป็นการประเมินการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ใน 3 ปัจจัย ได้แก่ 1) ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรตามปัจจัยด้านการบริการด้านการท่องเที่ยว 2) คะแนนการปฏิบัติในการจัดองค์กรการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร รายชื่อตามปัจจัยด้านองค์กรคุณภาพ และ 3) คะแนนการปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรตามตัวชี้วัดด้านการจัดการการท่องเที่ยว โดยมีผลการศึกษา ดังนี้

2.1 ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การศึกษาระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นการให้บริการ จำนวน 9 ประเภท ประกอบด้วย การบรรยาย/สาธิต/ให้ความรู้ มัคคุเทศก์/ผู้นำชม การบริการอาหาร การบริการที่พัก การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูป การจัดหน่วยบริการรักษาความปลอดภัย การเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่น การให้ความร่วมมือใน

การพัฒนาหมู่บ้านด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการจัดฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีผล การศึกษาดังตารางที่ 4.8 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4.8 ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

ประเภทของการบริการ	ระดับความพอเพียง (ไทย)			ระดับความพอเพียง (เวียดนาม)			ความแตกต่าง (Sig.)
	n = 81			n=15			
	ไม่มี จำนวน (ร้อยละ)	ระดับ ค่าเฉลี่ย (SD.)	แปลผล	ไม่มี จำนวน (ร้อยละ)	ระดับ ค่าเฉลี่ย (SD.)	แปลผล	
1. การบรรยาย/สาธิต/ให้ความรู้	2 (2.5)	3.73 (1.071)	มาก	0 (0.0)	3.93 (0.884)	มาก	0.500
2. มีคหุเทศก์/ผู้นำชม	3 (3.7)	3.42 (1.063)	ปานกลาง	0 (0.0)	3.73 (0.961)	มาก	0.297
3. การบริการอาหาร	12 (14.8)	3.72 (1.235)	มาก	0 (0.0)	3.80 (0.561)	มาก	0.818
4. การบริการที่พัก	21 (25.9)	2.62 (1.180)	ปานกลาง	0 (0.0)	3.79 (0.699)	มาก	0.001*
5. การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูป	1 (1.2)	3.56 (1.054)	ปานกลาง	1 (6.7)	4.00 (0.784)	มาก	0.142
6. การจัดหน่วยบริการรักษาความปลอดภัย	4 (4.9)	3.39 (0.948)	ปานกลาง	0 (0.0)	3.73 (0.961)	มาก	0.203
7. การเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่น	2 (2.5)	3.53 (1.153)	มาก	0 (0.0)	3.60 (0.507)	มาก	0.823
8. การให้ความร่วมมือในการพัฒนาหมู่บ้านด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4 (4.9)	3.17 (0.938)	ปานกลาง	0 (0.0)	3.57 (0.756)	มาก	0.133
9. การจัดฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	6 (7.4)	3.59 (1.242)	มาก	0 (0.0)	3.73 (0.954)	มาก	0.657

* ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.8 ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประกอบด้วย การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย และการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่า เกษตรกรมีระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามประเภทของบริการในระดับมาก คือ การบรรยาย สาธิต ให้ความรู้ ($\bar{x}=3.73$, $SD.=1.071$) การบริการอาหาร ($\bar{x}=3.72$, $SD.=1.235$) การจัดฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x}=3.59$, $SD.=1.242$) การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูป ($\bar{x}=3.56$, $SD.=1.054$) การเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่น ($\bar{x}=3.53$, $SD.=1.153$) ระดับปานกลาง ได้แก่ มีคหุเทศก์/ผู้นำชม การจัด ($\bar{x}=3.42$, $SD.=1.063$) หน่วยบริการรักษาความปลอดภัย

(\bar{x} = 3.39, SD. = 0.948) การให้ความร่วมมือในการพัฒนาหมู่บ้านด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (\bar{x} = 3.17, SD. = 0.938) และการบริการที่พัก (\bar{x} = 2.62, SD. = 1.108) ตามลำดับ

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม พบว่า เกษตรกรมีระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามประเภทของบริการในระดับมาก คือ การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูป (\bar{x} = 4.00, SD. = 0.784) การบรรยาย สาธิต ให้ความรู้ (\bar{x} = 3.93, SD. = 0.884) การบริการอาหาร (\bar{x} = 3.80, SD. = 0.561) การบริการที่พัก (\bar{x} = 3.79, SD. = 0.699) การจัดฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (\bar{x} = 3.73, SD. = 0.954) มัคคุเทศก์/ผู้นำชม (\bar{x} = 3.73, SD. = 0.961) การจัดหน่วยบริการรักษาความปลอดภัย (\bar{x} = 3.73, SD. = 0.961) การเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับสถานที่ท่องเที่ยวอื่น (\bar{x} = 3.60, SD. = 0.507) และการให้ความร่วมมือในการพัฒนาหมู่บ้านด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (\bar{x} = 3.57, SD. = 0.756) ตามลำดับ

ส่วนการเปรียบเทียบความพอเพียง ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศไทยและประเทศเวียดนาม พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือ ประเภทการบริการที่พัก ส่วนประเภทอื่นไม่พบความแตกต่าง

2.2 การปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ในการประเมินการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผู้วิจัยได้กำหนดตัวชี้วัดตามองค์การคุณภาพ จำนวน 7 องค์ประกอบ ได้แก่ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ การวางแผนเชิงกลยุทธ์ การมุ่งเน้นลูกค้า การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ การมุ่งเน้นบุคลากร การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน และผลลัพธ์ โดยศึกษาจากเกษตรกร และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้ผลการศึกษาตามตารางที่ 4.9 และ 4.10 ดังมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4.9 คะแนนการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของเกษตรกร

ตัวชี้วัดองค์การคุณภาพ	คะแนนปฏิบัติ \bar{x} (SD)		ความแตกต่าง (Sig.)
	เกษตรกรไทย	เกษตรกรเวียดนาม	
1. การนำหรือคุณภาพของผู้นำ	7.55 (1.956)	8.23 (0.538)	0.195
2. การวางแผนเชิงกลยุทธ์	7.07 (2.462)	8.08 (0.594)	0.062
3. การมุ่งเน้นลูกค้า	7.04 (1.717)	7.83 (0.634)	0.011*
4. การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้	6.35 (1.206)	7.97 (0.495)	0.000*
5. การมุ่งเน้นบุคลากร	6.48 (1.429)	8.12 (0.496)	0.000*
6. การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน	7.30 (1.760)	8.01 (0.497)	0.064
7. ผลลัพธ์	7.46 (1.611)	8.07 (0.568)	0.128

* ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตาราง 4.9 คะแนนการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัด องค์การคุณภาพของเกษตรกรรายข้อ ประกอบด้วย การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย และการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

การจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของเกษตรกรของประเทศไทย พบว่า การปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรรายข้อ ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ ($\bar{x} = 7.55$, $SD = 1.956$) รองลงมา ผลลัพธ์ ($\bar{x} = 7.46$, $SD = 1.611$) การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน ($\bar{x} = 7.30$, $SD = 1.760$) การวางแผนเชิงกลยุทธ์ ($\bar{x} = 7.07$, $SD = 2.462$) การมุ่งเน้นลูกค้า ($\bar{x} = 7.04$, $SD = 1.717$) การมุ่งเน้นบุคลากร ($\bar{x} = 6.48$, $SD = 1.429$) และการวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ ($\bar{x} = 6.35$, $SD = 1.206$) ตามลำดับ

การจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของเกษตรกรของประเทศเวียดนาม พบว่า การปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรรายข้อ ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ ($\bar{x} = 8.23$, $SD = 0.538$) รองลงมา การมุ่งเน้นบุคลากร ($\bar{x} = 8.12$, $SD = 0.496$) การวางแผนเชิงกลยุทธ์ ($\bar{x} = 8.08$, $SD = 0.594$) ผลลัพธ์ ($\bar{x} = 8.07$, $SD = 0.568$) การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน ($\bar{x} = 8.01$, $SD = 0.497$) การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ ($\bar{x} = 7.97$, $SD = 0.495$) และการมุ่งเน้นลูกค้า ($\bar{x} = 7.83$, $SD = 0.634$) ตามลำดับ

ส่วนการเปรียบเทียบคะแนนการปฏิบัติรายข้อ ในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของเกษตรกรประเทศไทยและประเทศเวียดนาม พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ การมุ่งเน้นลูกค้า การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ และการมุ่งเน้นบุคลากร

ตารางที่ 4.10 คะแนนการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ตัวชี้วัดองค์การคุณภาพ	คะแนนปฏิบัติ \bar{x} (SD)		ความแตกต่าง (Sig.)
	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ไทย	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เวียดนาม	
1. การนำหรือคุณภาพของผู้นำ	7.05 (1.442)	7.07 (1.556)	0.960
2. การวางแผนเชิงกลยุทธ์	6.84 (1.603)	6.93 (1.691)	0.750
3. การมุ่งเน้นลูกค้า	6.92 (1.467)	6.69 (1.970)	0.971
4. การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้	6.64 (1.775)	6.76 (1.422)	0.803
5. การมุ่งเน้นบุคลากร	6.93 (1.561)	7.02 (1.432)	0.817
6. การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน	7.04 (1.451)	6.97 (1.552)	0.877
7. ผลลัพธ์	6.98 (1.337)	6.96 (1.413)	0.949

จากตารางที่ 4.10 แสดงคะแนนการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญรายชื่อ พบว่า

การจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในประเทศไทย คะแนนปฏิบัติสูงสุดในข้อ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ (\bar{x} =7.05, SD.= 1.442) รองลงมา การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน (\bar{x} =7.04, SD.= 1.451) ผลลัพธ์ (\bar{x} =6.98, SD.= 1.337) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูล น้อยที่สุด คือ การวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ (\bar{x} =6.64, SD.= 1.775)

การจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดองค์การคุณภาพของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในประเทศไทยเวียดนาม คะแนนปฏิบัติสูงสุดในข้อ การนำหรือคุณภาพของผู้นำ (\bar{x} =7.07, SD.= 1.556) รองลงมา การมุ่งเน้นบุคลากร (\bar{x} =7.02, SD.= 1.432) การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน (\bar{x} =6.97, SD.= 1.552) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูล น้อยที่สุด คือ การมุ่งเน้นลูกค้า (\bar{x} =6.69, SD.= 1.970) และจากการเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่ม พบว่า ไม่มีข้อแตกต่างกัน

2.3 การปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดตามศักยภาพการให้บริการของประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ในการประเมินการปฏิบัติในการจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผู้วิจัยได้กำหนดข้อพิจารณาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ตามศักยภาพการให้บริการจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และด้านการตลาดการท่องเที่ยว โดยศึกษาจากเกษตรกรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 7 ข้อ และศึกษาจากนักท่องเที่ยว จำนวน 4 ข้อ ได้ผลการศึกษาตามตารางที่ 4.10 ตารางที่ 4.11 และตารางที่ 4.11 ดังมีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 4.11 คะแนนการปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามศักยภาพการให้บริการ ของเกษตรกร

ตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการ	คะแนนปฏิบัติ \bar{x} (SD.)		ความแตกต่าง (Sig.)
	เกษตรกรไทย	เกษตรกรเวียดนาม	
1. ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว (Attraction)	7.53 (1.821)	8.23 (0.538)	0.142
2. ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (Accessibility)	7.59 (1.893)	8.08 (0.594)	0.325
3. ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (Amenities)	6.78 (1.828)	7.83 (0.634)	0.031*
4. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activity)	7.25 (1.432)	7.97 (0.495)	0.056
5. ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Sustainability)	7.04 (1.466)	8.12 (0.496)	0.006*
6. ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agencies)	6.30 (1.393)	8.01 (0.497)	0.000*
7. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว (Marketing)	7.49 (2.024)	8.07 (0.568)	0.277

* ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตาราง 4.11 การปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรรายตัวชี้วัด ประกอบด้วย การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย และการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

การจัดองค์กรการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการของเกษตรกรของประเทศไทย พบว่า การปฏิบัติของเกษตรกร ตัวชี้วัดที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.59$, $SD = 1.893$) รองลงมา ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.53$, $SD = 1.821$) ด้านการตลาดการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.49$, $SD = 2.024$) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.25$, $SD = 1.432$) ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 7.04$, $SD = 1.466$) ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.78$, $SD = 1.828$) และด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 6.30$, $SD = 1.393$) ตามลำดับ

การจัดองค์กรการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการของเกษตรกรของประเทศไทย พบว่า การปฏิบัติของเกษตรกร ตัวชี้วัดที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.23$, $SD = 0.538$) รองลงมาด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 8.12$, $SD = 0.496$) ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.08$, $SD = 0.594$) ด้านการตลาดการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 8.07$, $SD = 0.568$) ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 80.1$, $SD. = 0.497$) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.97$, $SD. = 0.495$) และด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.83$, $SD. = 0.634$) ตามลำดับ

ส่วนการเปรียบเทียบคะแนนการปฏิบัติตามตัวชี้วัด ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ของเกษตรกรประเทศไทยและประเทศเวียดนาม พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิง และด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ตาราง 4.12 คะแนนการปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามศักยภาพการให้บริการของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการ	คะแนนปฏิบัติ \bar{x} (SD.)		ความแตกต่าง (Sig.)
	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ไทย	ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เวียดนาม	
1. ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว (Attraction)	7.15 (1.529)	6.69 (1.904)	0.308
2. ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับ นักท่องเที่ยว (Accessibility)	6.73 (1.814)	6.44 (2.204)	0.591
3. ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (Amenities)	5.94 (1.901)	6.68 (1.151)	0.636
4. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activity)	6.66 (1.833)	6.71 (1.693)	0.922
5. ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Sustainability)	7.08 (1.496)	7.14 (1.437)	0.879
6. ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agencies)	6.93 (1.547)	6.70 (1.440)	0.604
7. ด้านการตลาดการท่องเที่ยว (Marketing)	6.82 (1.507)	6.48 (1.347)	0.411

จากตารางที่ 4.12 คะแนนการปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามศักยภาพการให้บริการของผู้ให้ข้อมูลสำคัญพบว่า

การจัดองค์กรการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการของผู้ให้ข้อมูลสำคัญของประเทศไทย คะแนนปฏิบัติสูงที่สุดในด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.15$, $SD. = 1.529$) รองลงมา ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 7.08$, $SD. = 1.496$) ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 6.93$, $SD. = 1.547$) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูล น้อยที่สุด คือ ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 5.94$, $SD. = 1.901$)

การจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการของผู้ให้ข้อมูลสำคัญของประเทศไทย คำนวณปฏิบัติสูงที่สุดในด้าน ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 7.14$, $SD. = 1.437$) รองลงมา ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.71$, $SD. = 1.693$) ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 6.70$, $SD. = 1.440$) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนปฏิบัติผู้ให้ข้อมูล น้อยที่สุด คือ ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.44$, $SD. = 2.204$) และจากการเปรียบเทียบทั้งสองกลุ่ม พบว่า ไม่มีข้อแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 คะแนนการปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามศักยภาพการให้บริการ ของกลุ่มนักท่องเที่ยว

ตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการ	คะแนนปฏิบัติของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
	\bar{x} (SD,)		ความแตกต่าง (Sig.)
	นักท่องเที่ยวไทย	นักท่องเที่ยวเวียดนาม	
1. ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว (Attraction)	7.56 (1.454)	8.24 (0.202)	0.077
2. ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (Accessibility)	7.67 (1.515)	8.36 (0.823)	0.081
3. ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (Amenities)	6.77 (2.340)	7.80 (0.146)	0.093
4. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activity)	7.71 (1.606)	8.04 (0.155)	0.431

ตารางที่ 4.13 การปฏิบัติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของกลุ่มนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย กลุ่มนักท่องเที่ยวประเทศไทยและกลุ่มนักท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม ตามตัวชี้วัด 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว (Attraction) ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (Accessibility) ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (Amenities) และด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (Activity) ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

การจัดองค์การการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการของกลุ่มนักท่องเที่ยวประเทศไทย พบว่า คะแนนปฏิบัติแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มากที่สุดคือ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.71$, $SD. = 1.606$) รองลงมา ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.67$, $SD. = 1.515$) ด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 7.56$, $SD. = 1.454$) และด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 6.77$, $SD. = 2.340$) ตามลำดับ

การจัดองค์การท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามตัวชี้วัดศักยภาพการให้บริการของกลุ่มนักท่องเที่ยวประเทศเวียดนาม พบว่า คะแนนปฏิบัติแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มากที่สุดคือ ศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (\bar{x} = 8.36, SD. = 0.823) รองลงมาด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว (\bar{x} = 8.24, SD. = 0.202) ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว (\bar{x} = 8.04, SD. = 0.155) และด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว (\bar{x} = 7.80, SD. = 0.146) ตามลำดับ และจากการเปรียบเทียบไม่พบความแตกต่างกัน

3. การส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรขององค์กรหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ในการศึกษาการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรขององค์กร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผู้วิจัยได้กำหนดปัจจัยในการศึกษาไว้เป็น 1) ระดับการได้รับความรู้ของเกษตรกร และความพึงพอใจการได้รับความรู้ของเกษตรกร 2) ระดับความรู้ที่ต้องการของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 3) ระดับความต้องการช่องทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ 4) ระดับความต้องการ วิธีการส่งเสริม ของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามประเด็นความรู้สำคัญเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4.14 ระดับและความพึงพอใจการได้รับความรู้ของเกษตรกร

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร	การได้รับความรู้		การได้รับความรู้		ความ แตกต่าง (Sig.)
	แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ไทย)		แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (เวียดนาม)		
	ได้รับ F (%)	ความพอใจ \bar{x} (SD.)	ได้รับ F (%)	ความพอใจ \bar{x} (SD.)	
1. การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้	81 (100.0)	3.95 (0.893)	7 (46.7)	4.00 (0.000)	0.885
2. กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว	81 (100.0)	3.83 (0.972)	7 (46.7)	4.00 (0.000)	0.641
3. การบริการอาหารเครื่องดื่ม	79 (97.5)	3.97 (0.920)	7 (46.7)	4.00 (0.000)	0.942
4. การบริการที่พัก	65 (80.2)	3.34 (1.050)	2 (13.3)	4.00 (0.000)	0.380
5. การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์	80 (98.8)	3.94 (0.946)	8 (53.3)	4.29 (0.488)	0.340

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร	การได้รับความรู้ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (ไทย)		การได้รับความรู้ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (เวียดนาม)		ความ แตกต่าง (Sig.)
	ได้รับ	ความพอใจ	ได้รับ	ความพอใจ	
	F (%)	\bar{x} (SD.)	F (%)	\bar{x} (SD.)	
6. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	77 (95.1)	3.65 (1.178)	7 (46.7)	4.29 (0.488)	0.162
7. การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว	76 (93.8)	3.80 (1.033)	7 (46.7)	4.00 (0.000)	0.617
8. การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	77 (95.1)	3.82 (0.970)	7 (46.7)	4.29 (0.488)	0.213
9. การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	75 (92.6)	3.72 (1.073)	7 (46.7)	4.00 (0.000)	0.494
10. เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร	76 (93.8)	3.84 (0.981)	7 (46.7)	4.00 (0.000)	0.673

การแปรผล 1.00-1.80 =น้อยที่สุด 1.81-2.60 =น้อย 2.61-3.40 =ปานกลาง 3.41-4.20 =มาก 4.21-5.00 = มากที่สุด

จากตารางที่ 4.14 ระดับและความพึงพอใจการได้รับความรู้ของเกษตรกร ประกอบด้วย การได้รับความรู้ของเกษตรกรของประเทศไทย และการได้รับความรู้ของเกษตรกรประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

การได้รับความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย พบว่า เกษตรกรได้รับความรู้ระดับมาก คือ ความรู้เกี่ยวกับการบริการอาหารเครื่องดื่ม ($\bar{x} = 3.97$, SD.= 0.920) ความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ ($\bar{x} = 3.95$, SD.= 0.893) ความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ($\bar{x} = 3.94$, SD.= 0.946) ส่วนความรู้เกี่ยวกับการบริการที่พัก ($\bar{x} = 3.34$, SD.= 1.050) ได้รับระดับปานกลาง

การได้รับความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม พบว่า เกษตรกรได้รับความรู้มากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และความรู้เกี่ยวกับเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.29$, SD.= 0.488) รองลงมาระดับมาก ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับการบริการอาหารเครื่องดื่ม ความรู้เกี่ยวกับการบริการอาหารเครื่องดื่ม ความรู้เกี่ยวกับการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ความรู้เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และความรู้เกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.00$, SD.=0.000)

ส่วนการเปรียบเทียบการได้รับความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและเวียดนาม ไม่มีความแตกต่างทางสถิติ

ตารางที่ 4.15 ระดับความรู้ที่ต้องการของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร	ระดับความต้องการ \bar{x} (SD)		
	ไทย	เวียดนาม	ความแตกต่าง (Sig.)
1. การนำชม บรรยาย สานิต ให้ความรู้	4.25 (0.888)	4.00 (0.00)	0.466
2. กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว	4.32 (0.864)	4.00 (0.00)	0.331
3. การบริการอาหารเครื่องดื่ม	4.38 (0.699)	4.00 (0.00)	0.153
4. การบริการที่พัก	4.15 (0.976)	4.00 (0.00)	0.832
5. การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์	4.32 (0.906)	4.00 (0.00)	0.354
6. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	4.41 (0.738)	4.00 (0.00)	0.150
7. การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว	4.41 (0.738)	4.00 (0.00)	0.150
8. การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4.58 (0.545)	4.00 (0.00)	0.006*
9. การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4.56 (0.570)	4.00 (0.00)	0.012*
10. เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4.51 (0.691)	4.00 (0.00)	0.057

การแปลผล 1.00-1.80 =น้อยที่สุด 1.81-2.60 =น้อย 2.61-3.40 =ปานกลาง 3.41-4.20 =มาก 4.21-5.00 =มากที่สุด

* ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 4.15 ระดับความรู้ที่ต้องการของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประกอบด้วย ความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศไทย และความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

ความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศไทย พบว่า เกษตรกรต้องการความรู้มากที่สุด คือ ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.58$, SD.= 0.545) ความรู้เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.56$, SD.= 0.570) และความรู้เกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.51$, SD.= 0.691) ตามลำดับ ส่วนความรู้เกี่ยวกับการบริการที่พัก เกษตรกรต้องการระดับมาก ($\bar{x} = 4.15$, SD.= 0.976)

ความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศเวียดนาม พบว่า เกษตรกรต้องการความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ทั้ง 10 ข้อในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, SD.=0.000)

ส่วนการเปรียบเทียบความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและเวียดนาม พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 2 ข้อ คือ การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ตารางที่ 4.16 ระดับความต้องการช่องทางในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	ช่องทางประเภทสื่อบุคคล					
	ราชการ			เอกชน		
	ไทย	เวียดนาม	ความแตกต่าง	ไทย	เวียดนาม	ความแตกต่าง
\bar{x} (SD.)	\bar{x} (SD.)	(Sig.)	\bar{x} (SD.)	\bar{x} (SD.)	(Sig.)	
1. การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้	4.20 (0.827)	3.29 (0.488)	0.005*	4.04 (3.87)	4.00 (0.000)	0.927
2. กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว	4.09 (0.981)	4.00 (0.000)	0.816	3.87 (1.189)	4.00 (0.000)	0.767
3. การบริการอาหารเครื่องดื่ม	4.08 (1.005)	3.71 (0.488)	0.351	4.00 (0.920)	3.71 (0.488)	0.425
4. การบริการที่พัก	3.76 (0.802)	4.00 (0.000)	0.672	3.32 (1.207)	4.00 (0.000)	0.439
5. การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์	4.08 (0.907)	4.00 (0.000)	0.824	3.87 (0.981)	3.71 (0.488)	0.687
6. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	4.34 (0.844)	3.71 (0.488)	0.059	3.90 (1.147)	4.00 (0.000)	0.820
7. การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว	4.19 (0.996)	4.00 (0.000)	0.615	4.13 (0.938)	4.00 (0.816)	0.728
8. การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4.31 (0.890)	4.00 (0.000)	0.361	4.04 (1.135)	4.29 (0.488)	0.578
9. การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4.24 (0.888)	3.71 (0.488)	0.126	4.31 (0.910)	3.71 (0.488)	0.091
10. เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร	4.34 (0.853)	4.00 (0.000)	0.300	3.82 (1.132)	4.00 (0.000)	0.683

การแปลผล 1.00-1.80 = น้อยที่สุด 1.81-2.60 = น้อย 2.61-3.40 = ปานกลาง 3.41-4.20 = มาก 4.21-5.00 = มากที่สุด

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	ช่องทางประเภทสื่อสิ่งพิมพ์								
	แผ่นพับ			คู่มือ			โปสเตอร์		
	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	ความ แตกต่าง	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	ความ แตกต่าง	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	ความ แตกต่าง
1. การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้	3.19 (1.171)	4.00 (0.000)	0.074	3.38 (0.873)	4.00 (0.000)	0.570	3.55 (0.889)	3.57 (0.535)	0.944
2. กิจกรรมในแหล่ง ท่องเที่ยว	3.41 (1.011)	4.00 (0.000)	0.683	3.37 (0.930)	3.57 (0.535)	0.077	3.94 (0.867)	4.00 (0.000)	0.856
3. การบริการอาหาร เครื่องดื่ม	3.26 (1.181)	3.71 (0.488)	0.316	3.01 (0.702)	3.71 (0.488)	0.012*	3.74 (0.929)	3.71 (0.488)	0.465
4. การบริการที่พัก	3.48 (1.161)	4.00 (0.000)	0.529	3.49 (0.683)	4.00 (0.000)	0.983	3.76 (0.786)	3.50 (0.577)	0.533
5. การจำหน่ายสินค้า และผลิตภัณฑ์	3.45 (0.880)	3.71 (0.188)	0.447	3.69 (1.011)	3.71 (0.188)	0.425	4.06 (0.845)	4.00 (0.000)	0.293
6. การพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยว	3.38 (1.222)	4.00 (0.000)	0.188	3.47 (0.762)	4.00 (0.000)	0.412	4.05 (0.861)	3.71 (0.488)	0.890
7. การให้บริการใน แหล่งท่องเที่ยว	3.82 (0.961)	4.00 (0.816)	0.631	3.28 (1.084)	4.00 (0.816)	0.087	3.85 (0.868)	4.00 (0.000)	0.694
8. การประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่แหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.97 (0.880)	4.29 (0.488)	0.453	4.06 (0.740)	3.71 (0.488)	0.840	4.27 (0.795)	3.71 (0.488)	0.378
9. การตลาดการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.82 (1.064)	3.71 (0.488)	0.664	3.97 (1.138)	4.00 (0.000)	0.949	4.38 (0.855)	4.00 (0.000)	0.248
10. เครือข่ายท่องเที่ยว เชิงเกษตร	3.75 (1.177)	4.00 (0.000)	0.937	3.58 (1.399)	3.71 (0.488)	0.479	4.13 (1.096)	4.00 (0.000)	0.761

การแปลผล 1.00-1.80 = น้อยที่สุด 1.81-2.60 = น้อย 2.61-3.40 = ปานกลาง 3.41-4.20 = มาก 4.21-5.00 = มากที่สุด

ตารางที่ 4.16 (ต่อ)

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร	ช่องทางประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์											
	วิทยุ			ทีวี			วิดีโอ			อินเทอร์เน็ต		
	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง
1. การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้	4.16 (0.951)	3.57 (0.535)	0.118	4.54 (0.825)	3.57 (0.535)	0.004*	4.23 (0.945)	3.57 (0.535)	0.075	4.53 (0.769)	4.29 (0.488)	0.418
2. กิจกรรมในแหล่ง ท่องเที่ยว	4.14 (1.050)	3.57 (0.535)	0.167	4.60 (0.651)	3.57 (0.535)	0.000**	4.12 (1.070)	3.57 (0.535)	0.186	4.62 (0.656)	4.00 (0.000)	0.015*
3. การบริการอาหาร เครื่องดื่ม	3.96 (1.154)	3.29 (0.488)	0.136	4.35 (0.863)	3.57 (0.535)	0.024*	4.22 (0.814)	3.57 (0.535)	0.048*	4.33 (0.829)	3.71 (0.488)	0.057
4. การบริการที่พัก	3.31 (1.132)	3.50 (0.577)	0.750	4.18 (0.834)	3.50 (0.577)	0.125	4.06 (0.759)	3.50 (0.577)	0.164	3.76 (1.490)	4.00 (0.000)	0.825
5. การจำหน่ายสินค้าและ ผลิตภัณฑ์	4.28 (0.978)	4.00 (0.000)	0.453	4.53 (0.684)	4.29 (0.488)	0.372	4.28 (0.899)	4.00 (0.000)	0.111	4.57 (0.664)	4.29 (0.488)	0.278
6. การพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยว	4.11 (1.113)	4.00 (0.000)	0.805	4.62 (0.590)	4.00 (0.000)	0.007*	4.25 (0.966)	4.00 (0.000)	0.492	4.55 (0.685)	4.00 (0.000)	0.002*
7. การให้บริการในแหล่ง ท่องเที่ยว	4.18 (1.071)	4.00 (0.000)	0.668	4.62 (0.590)	4.00 (0.000)	0.062	4.42 (0.738)	4.00 (0.000)	0.142	4.50 (0.646)	4.00 (0.000)	0.045*
8. การประชาสัมพันธ์และ เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว	4.22 (1.077)	4.00 (0.000)	0.586	4.78 (0.524)	3.71 (0.488)	0.000**	4.40 (0.710)	4.00 (0.000)	0.144	4.70 (0.639)	4.00 (0.000)	0.005*
9. การตลาดการท่องเที่ยว เชิงเกษตร	4.40 (0.954)	4.00 (0.000)	0.279	4.73 (0.756)	3.71 (0.488)	0.001*	4.55 (0.715)	4.00 (0.000)	0.050*	4.70 (0.617)	4.00 (0.000)	0.004*
10. เครือข่ายท่องเที่ยวเชิง เกษตร	4.24 (1.065)	3.71 (0.488)	0.203	4.51 (0.759)	4.00 (0.000)	0.083	4.26 (0.955)	3.71 (0.488)	0.141	4.44 (0.781)	4.00 (0.000)	0.144

การแปลผล 1.00-1.80 =น้อยที่สุด 1.81-2.60 =น้อย 2.61-3.40 =ปานกลาง 3.41-4.20 =มาก 4.21-5.00 =มากที่สุด

* ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ตารางที่ 4.16 ระดับความต้องการช่องทางในการส่งเสริม ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วย ความต้องการช่องทางในการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศไทย และความต้องการช่องทางในการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. สื่อบุคคล ประกอบด้วย สื่อบุคคลจากราชการ และจากหน่วยงานเอกชน

1.1 ความรู้สื่อบุคคล (งานราชการ) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากราชการ ในระดับมากที่สุด ได้แก่ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.34$, $SD.=0.844$) และ เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.34$, $SD.=0.853$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้ ในระดับมาก ได้แก่ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการที่พัก การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.00$, $SD.= 0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 1 ข้อ คือ การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้

1.2 ความรู้สื่อบุคคล (เอกชน) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากเอกชน ในระดับมากที่สุด เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 4.31$, $SD.=0.910$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้ในระดับมากที่สุด เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ที่สุด ($\bar{x} = 4.29$, $SD.=0.488$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน

2. สื่อสิ่งพิมพ์ ประกอบด้วย แผ่นพับ คู่มือ และโปสเตอร์

2.1 ความรู้สื่อสิ่งพิมพ์ (แผ่นพับ) เกษตรกรประเทศไทยและประเทศเวียดนาม ต้องการความรู้จากแผ่นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก และมากที่สุด ($\bar{x} = 3.97$, $SD.=0.880$, $\bar{x} = 4.29$, $SD.=0.488$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

2.2 ความรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์ (คู่มือ) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากคู่มือ เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก ($\bar{x} = 4.06$, $SD.=0.740$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ การบริการที่พัก การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 1 ข้อ คือ การบริการอาหารเครื่องดื่ม

2.3 ความรู้จากสื่อสิ่งพิมพ์ (โปสเตอร์) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้ จากโปสเตอร์ เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38$, $SD.=0.855$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

3. ความรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ประกอบด้วย วิทยุ ทีวี วีดีโอ อินเทอร์เน็ต

3.1 ความรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (วิทยุ) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวิทยุเกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.40$, $SD.=0.954$) ส่วนเกษตรกรเกษตรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

3.2 ความรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (ทีวี) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากทีวีเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.78$, $SD.=0.524$) ส่วนเกษตรกรเกษตรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.29$, $SD.=0.488$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการอาหาร เครื่องดื่ม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

3.3 ความรู้จากความรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (วีดีโอ) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวีดีโอ เกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.55$, $SD.=0.715$) ส่วนเกษตรกรเกษตรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมาก ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

3.4 ความรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.70$, $SD.=0.617$) ส่วนเกษตรกรเกษตรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ และการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.29$, $SD.=0.488$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 5 ข้อ คือ ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ตารางที่ 4.17 ระดับความต้องการ วิธีการส่งเสริม ของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ความรู้สำคัญเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร	ความต้องการ วิธีการส่งเสริม											
	บรรยาย			สาธิต			ฝึกปฏิบัติ			ทัศนศึกษา		
	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง (Sig.)	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง (Sig.)	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง (Sig.)	ไทย \bar{x} (SD.)	เวียดนาม \bar{x} (SD.)	แตกต่าง (Sig.)
1. การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้	4.03 (0.941)	4.00 (0.000)	0.937	4.09 (0.917)	4.00 (0.000)	0.798	4.21 (0.897)	4.00 (0.000)	0.534	4.26 (0.854)	4.29 (0.488)	0.944
2. กิจกรรมในแหล่ง ท่องเที่ยว	3.99 (1.007)	4.00 (0.000)	0.969	4.10 (0.928)	4.00 (0.000)	0.781	4.06 (1.162)	4.00 (0.000)	0.886	3.93 (1.127)	4.00 (0.000)	0.875
3. การบริการอาหาร เครื่องดื่ม	3.84 (1.333)	4.00 (0.000)	0.751	3.97 (0.809)	3.71 (0.488)	0.425	3.80 (1.118)	4.00 (0.000)	0.634	3.74 (1.093)	4.00 (0.000)	0.542
4. การบริการที่พัก	3.55 (1.066)	4.00 (0.000)	0.554	3.83 (0.958)	4.00 (0.000)	0.800	3.82 (1.014)	4.00 (0.000)	0.804	3.45 (1.201)	4.00 (0.000)	0.524
5. การจำหน่ายสินค้าและ ผลิตภัณฑ์	4.22 (0.813)	4.00 (0.000)	0.471	4.21 (0.839)	4.00 (0.816)	0.526	4.14 (0.990)	4.29 (0.488)	0.705	4.16 (0.986)	4.00 (0.000)	0.664
6. การพัฒนาแหล่ง ท่องเที่ยว	4.16 (0.963)	4.00 (0.000)	0.655	4.32 (0.730)	3.71 (0.488)	0.036	4.08 (1.022)	4.00 (0.000)	0.828	4.25 (0.902)	4.00 (0.000)	0.462
7. การให้บริการในแหล่ง ท่องเที่ยว	4.18 (0.952)	3.71 (0.488)	0.209	4.38 (0.671)	4.00 (0.000)	0.142	4.16 (0.986)	4.00 (0.000)	0.664	4.20 (0.961)	3.71 (0.488)	0.192
8. การประชาสัมพันธ์และ เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว	4.17 (1.043)	4.00 (0.000)	0.662	4.17 (0.881)	3.71 (0.488)	0.184	3.95 (1.182)	4.00 (0.000)	0.906	4.20 (1.026)	4.00 (0.000)	0.605
9. การตลาดการท่องเที่ยว เชิงเกษตร	4.16 (0.911)	4.00 (0.000)	0.211	4.07 (0.893)	4.00 (0.000)	0.827	4.12 (1.019)	4.00 (0.000)	0.753	4.25 (0.967)	4.00 (0.000)	0.492
10. เครือข่ายท่องเที่ยวเชิง เกษตร	4.11 (0.956)	4.00 (0.000)	0.754	4.23 (0.844)	4.00 (0.000)	0.474	4.25 (0.977)	4.00 (0.000)	0.504	4.35 (0.919)	4.00 (0.000)	0.321

การแปลผล 1.00-1.80 =น้อยที่สุด 1.81-2.60 =น้อย 2.61-3.40 =ปานกลาง 3.41-4.20 =มาก 4.21-5.00 = มากที่สุด

จากตารางที่ 4.17 ความต้องการวิธีการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประกอบด้วย การบรรยาย การสาธิต การฝึกปฏิบัติ และการทัศนศึกษา สามารถอธิบายได้ดังนี้

การบรรยาย เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการบรรยาย เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.22$, $SD.=0.813$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$, $\bar{x} = 3.71$, $SD.=0.488$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

การสาธิต เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการสาธิต เกี่ยวกับการให้บริการในแหล่งท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38$, $SD.=0.671$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการที่พัก การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

การฝึกปฏิบัติ เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการฝึกปฏิบัติ เกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.25$, $SD.=0.977$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.00$, $SD.=0.000$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

การทัศนศึกษา เกษตรกรประเทศไทยต้องการความรู้จากวิธีการส่งเสริมการทัศนศึกษา เกี่ยวกับเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.35$, $SD.=0.919$) ส่วนเกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.29$, $SD.=0.488$) ซึ่งจากการเปรียบเทียบ พบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

4. ปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

การศึกษาปัญหาของเกษตรกรในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร ประกอบด้วยปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเด็น 1) การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ 2) กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว 3) การบริการอาหารเครื่องดื่ม 4) การบริการที่พัก 5) การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ 6) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 7) การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว 8) การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 9) การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ 10) เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 4.18 ระดับความสำคัญของปัญหาของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ประเด็นปัญหา	แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร		
	\bar{x} (SD.)		ความแตกต่าง (Sig.)
	ไทย	เวียดนาม	
1.การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้	3.22 (1.311)	2.13 (1.246)	0.006*
2.กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว	3.09 (1.272)	2.27 (1.280)	0.030*
3.การบริการอาหารเครื่องดื่ม	3.21 (1.405)	2.13 (0.834)	0.006*
4.การบริการที่พัก	3.08 (1.078)	2.73 (0.458)	0.225
5.การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์	2.88 (1.524)	2.67 (0.900)	0.603
6.การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	3.78 (1.037)	2.67 (0.724)	0.000**
7.การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว	3.20 (1.214)	2.13 (0.990)	0.002*
8.การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.49 (0.974)	2.13 (1.246)	0.000**
9.การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.44 (0.991)	2.13 (0.990)	0.000**
10. เครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.25 (1.202)	2.13 (0.990)	0.001*

การแปลผล 1.00-1.80 =น้อยที่สุด 1.81-2.60 =น้อย 2.61-3.40 =ปานกลาง 3.41-4.20 =มาก 4.21-5.00 = มากที่สุด

* ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากตารางที่ 4.18 ระดับความสำคัญของปัญหาของเกษตรกรในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประกอบด้วย ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศไทย และปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรประเทศเวียดนาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย ทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีปัญหาที่สำคัญ คือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.78$, SD.=1.037) รองลงมาการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 3.49$, SD.=0.974) การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ($\bar{x} = 3.44$, SD.=0.991) ตามลำดับ

ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศเวียดนาม ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย โดยปัญหาที่สำคัญอยู่ในระดับปานกลาง คือ การบริการที่พัก ($\bar{x} = 2.73$, $SD.=0.724$) รองลงมาการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การจำหน่ายสินค้าและผลิตภัณฑ์ ($\bar{x} = 2.67$, $SD.=0.900$) ตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบ พบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ปัญหา การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการอาหาร เครื่องดื่ม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และปัญหาเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร

5. การเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

ในการเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบในประเด็นต่างๆ พบว่า

5.1 บริบทของแหล่งท่องเที่ยว พบว่า เกษตรกรทั้งสองประเทศ ไม่แตกต่างกันในปัจจุบันพื้นฐานทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การทำสวนผลไม้ อาชีพรองเป็นการค้าขาย จุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและมีความแตกต่างระหว่างเกษตรกร ได้แก่ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร รายได้และรายจ่ายจากอาชีพการเกษตร รายได้และรายจ่ายจากการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจ้างแรงงาน สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ขนาดของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร รูปแบบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ลักษณะการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร การเปิดบริการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการได้รับการสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจากหน่วยงาน

5.2 การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า 1) ระดับความพอเพียงในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ ประเภทการบริการที่พัก 2) การปฏิบัติรายช้อของเกษตรกรทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ การมุ่งเน้นลูกค้าการวัด การวิเคราะห์ และการจัดการความรู้ และการมุ่งเน้นบุคลากร และ 3) การปฏิบัติตามตัวชี้วัด ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรทั้งสองกลุ่มพบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 3 ข้อ คือ ด้านการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ด้านความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิง และด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

5.3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า 1) ความต้องการความรู้แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรทั้งสองกลุ่ม มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 2 ข้อ คือ การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร 2)

ช่องทางส่งเสริมพบว่ามีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในด้านสื่อบุคคล (งานราชการ) จำนวน 1 ข้อ คือ การนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้สื่อสิ่งพิมพ์ (คู่มือ) จำนวน 1 ข้อ คือ การบริการอาหารเครื่องดื่มสื่อทีวีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว การบริการอาหารเครื่องดื่มการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และสื่ออินเทอร์เน็ต จำนวน 5 ข้อ คือ ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรส่วนความต้องการวิธีการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ไม่พบความแตกต่าง

5.4 ปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า มีความแตกต่างทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ 1) ปัญหาการนำชม บรรยาย สาธิต ให้ความรู้ 2) กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว 3) การบริการอาหารเครื่องดื่ม 4) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 5) การให้บริการในแหล่งท่องเที่ยว 6) การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 7) การตลาดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ 8) ปัญหาเครือข่ายท่องเที่ยวเชิงเกษตร

